

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/181/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3614201081
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Emília Zimová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2016:3614201081.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Emílie Zimovej a sudcov JUDr. Gabriely Janákovvej a Mgr. Ivana Kubínyiho v právnej veci navrhovateľa: Y. L. E., s.r.o., D. 5, R., IČO: 35 724 803, v zastúpení TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, Bratislava, IČO: 36 613 843 proti odporkyni: F. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. O. XXXX/XX, D., o zaplatenie 156,31 eur istiny a prísl, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Partizánske zo dňa 20. novembra 2015 č. k. 6C/100/2015-67, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e** .

Odporkyni náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a** .

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol návrh o zaplatenie 156,31 eur istiny a príslušenstva. Odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil konštatovaním, že Slovenská sporiteľňa, a.s., t. j. predchodca navrhovateľa a odporkyňa uzavreli 10.11.2006 zmluvu o splátkovom úvere, predmetom ktorej bolo poskytnutie splátkového úveru - MINIúver do 10 minút vo výške 25.000,- Sk, t. j. 829,85 eur s pevnou úrokovou sadzbou 18,40% ročne do konečnej splatnosti úveru, s výškou mesačnej splátky v sume 720,- Sk so splatnosťou prvej splátky 10.12.2006, periodicitou a splatnosťou splátok mesačne k 10. v kalendárnom mesiaci, konečnou splatnosťou úveru 10.11.2011, splatnosťou úrokov mesačne v posledný deň kalendárneho mesiaca, počtom splátok 58, ročnou percentuálnou mierou nákladov 26,40% a poplatkom za správu úveru 60,- Sk, t. j. 1,99 eur mesačne. Právny predchodca navrhovateľa, t. j. Slovenská sporiteľňa, a.s. oznámila 09.07.2013 odporkyni, že postúpila na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 27.06.2013 pohľadávku v sume 237,60 eur s prísl.. Po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru pôvodným veriteľom bola odporkyňa vyzvaná na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 20.02.2014. Navrhovateľ si v konaní uplatnil splátky úveru splatné od 10.03.2011 do 10.09.2011 v počte 7 a celkovej výške 156,31 eur. Súd prvého stupňa sa zaoberal aktívnou vecnou legitímáciou navrhovateľa a z predložených listinných dôkazov zistil, že navrhovateľ v konaní nepreukázal, že pohľadávka voči odporkyni v čase jej postúpenia bola spôsobilá na postúpenie v zmysle § 92 ods. 8 Zák. č. 483/2001 Z. z., v dôsledku čoho nemožno považovať postúpenie pohľadávky za platné. Konštatoval, že navrhovateľ v konaní uplatňoval pohľadávku, ktorá na neho nebola platne postúpená. Nepredložil súdu totiž žiaden dôkaz o splnení povinnosti vyplývajúcej z § 92 ods. 8 Zák. o bankách, t. j. dodržanie písomnej formy výzvy postupcu adresovanej klientovi, že je v omeškaní a následné dodržanie 90 dňovej lehoty pred postúpením pohľadávky tretej osobe. Navrhovateľ v konaní žiadnu písomnú výzvu banke nepredložil a jediná výzva nachádzajúca sa v spise je výzva právneho zástupcu navrhovateľa na úhradu dlhu odporkyni nazvaná ako pokus o zmier po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Návrh preto zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie zo strany navrhovateľa. Citoval ust. § 457 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ak je zmluva neplatná, je každý

z účastníkov povinný vrátiť druhému všetko, čo podľa nej dostal. Keďže odporkyni bol poskytnutý úver v sume 829,85 eur a zaplatila 1.346,70 eur, treba považovať návrh za nedôvodný, pretože odporkyňa už nič navrhovateľovi nedlhuje. Konštatoval, že aj za predpokladu platného uzavretia zmluvy, zmluva o úvere neobsahuje povinné údaje o termíne, počte splátok, výške splátok na istinu, úroky a iné poplatky a nie je uvedený údaj o priemernej RPMN, preto by súd považoval úver za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 4 ods. 2, ods. 3 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, nakoľko právny vzťah medzi účastníkmi je vzťahom spotrebiteľským a súd ho posudzoval podľa Občianskeho zákonníka a Zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzatvorenia predmetnej spotrebiteľskej zmluvy.

Proti rozsudku podal v zákonnej lehote prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie navrhovateľ, ktorý navrhol jeho zmenu a vyhovie návrhu na začatie konania, prípadne zrušenie a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie. Súdu prvého stupňa vyčítal nesprávne právne posúdenie veci a nedostatočné zistenie skutkového stavu. Vyslovil názor, že ust. § 92 ods. 8 Zák. o bankách nemožno spájať s aktívnou legitímáciou navrhovateľa ako postupníka pohľadávky, lebo účelom predmetného ustanovenia je úprava výnimiek bankového tajomstva a nehovorí o podmienkach platnosti postúpenia pohľadávok, ale iba o podmienkach, za splnenia ktorých nedochádza k porušovaniu bankového tajomstva. Na podporu svojho stanoviska citoval názor JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. publikovaný v časopise Súkromné právo č. 1/2015. Citoval ďalej rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 19Co/32/2012 ako aj Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9Co/133/2013, ktoré sa zaoberali otázkou aktívnej legitímácie navrhovateľa v súvislosti s postúpením pohľadávok. Zároveň vyslovil nesúhlas s názorom súdu o neplatnosti úverovej zmluvy, keď súd prvého stupňa neodôvodnil prečo by mala byť neplatná a keď podľa názoru navrhovateľa má všetky náležitosti vyžadované Obchodným zákonníkom. Poukazoval ďalej na to, že k uzavretiu zmluvy o splátkovom úvere došlo 10.11.2016 a ustanovenie, na základe ktorého sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/, l/ je účinné až od 01.01.2008 na základe novely č. 568/2007 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 527/2002 Z. z. o dobrovoľných dražbách. V závere citoval rozhodnutia súdov Slovenskej republiky, ktoré daný vzťah posudzovali podľa Obchodného zákonníka.

Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O.s.p. a zistil, že rozsudok okresného súdu je potrebné potvrdiť podľa § 219 ods. 1 O.s.p., pretože je vo výroku vecne správny. Rozhodol bez nariadenia pojednávania v zmysle ust. § 214 ods. 2 O.s.p., podľa ktorého možno o odvolaní rozhodnúť aj bez nariadenia pojednávania odvolacieho súdu.

Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým sa končí konanie vo veci samej možno v zmysle ust. § 205 ods. 2 O.s.p. odôvodniť len okolnosťami uvedenými pod písm. a/ až f/ cit. zákonného ustanovenia.

Navrhovateľ vo svojom odvolaní vyčíta súdu prvého stupňa, že jeho rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.) a že súd prvého stupňa nedostatočne zistil skutkový stav (dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. (súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností) je daný v prípade, ak účastník konania navrhol dôkaz, ktorý bol spôsobilý preukázať právne významnú skutočnosť pre rozhodnutie vo veci samej a súd ho nevykonal, čím vzniká nedostatok v skutkových zisťeniach, ktorý treba odstrániť.

V prejednávanej veci navrhovateľ neoznačuje v odvolaní žiaden dôkaz, ktorý by bol ním navrhovaný a súdom prvého stupňa v konaní nevykonaný a takýto návrh na vykonanie dôkazu nevyplýva zo žiadnych písomných podaní navrhovateľa, nachádzajúcich sa v spise. Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. c/ O.s.p. nebol preto navrhovateľom uplatnený opodstatnene.

Dôvod na odvolanie podľa § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. (rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci) je daný v prípade mylnej aplikácie a výkladu právnej normy na zistený skutkový stav alebo použitie právnej normy, ktorú na skutkový stav vôbec nemožno použiť.

V prejednávanej veci vyplýva z odvolania navrhovateľa, že súdu prvého stupňa vyčíta nesprávnu aplikáciu ust. § 92 ods. 8 Zák. č. 483/2001 Z. z. o bankách, na základe ktorého súd prvého stupňa posudzoval aktívnu legitimáciu navrhovateľa v danom konaní. Navrhovateľ má za to, že v dôsledku umiestnenia citovaného zákonného ustanovenia v systéme predmetnej právnej normy (14 časť s nadpisom „ochrana klientov a bankové tajomstvo“), nie je možné aplikovať toto zákonné ustanovenie v súvislosti s posudzovaním otázky platnosti postúpenia pohľadávky, ale len v súvislosti s ochranou bankového tajomstva.

Zo znenia citovaného zákonného ustanovenia „ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou aj bez súhlasu klienta“, nie je možné vyvodiť záver, že by bola vylúčená aplikácia cit. zákonného ustanovenia v súvislosti s posúdením platnosti postúpenia pohľadávky, ktorú má banka voči svojmu klientovi z dôvodu jeho systematického zaradenia v zákone. Z jeho znenia je nepochybné, že stanovuje určité podmienky pre postúpenie, ktoré sú významné nielen v súvislosti s ochranou bankového tajomstva ale ide o zákonom uloženú povinnosť a v dôsledku jej nespĺnenia musí mať vplyv aj na platnosť vykonaného úkonu.

Odvolací súd preto považuje za správny záver súdu prvého stupňa o tom, že keď navrhovateľ nepreukázal naplnenie podmienok upravených pre postúpenie pohľadávky v § 92 ods. 8 v Zákone o bankách, t. j., že pred postúpením by bol klient dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením peňažného záväzku, nedošlo k platnému postúpeniu, v dôsledku čoho navrhovateľ nemá aktívnu legitimáciu v danom konaní, pretože nie je nositeľom práv vyplývajúcich z úverovej zmluvy uzavretej medzi odporkyňou a právnym predchodcom navrhovateľa.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne, keď túto skutočnosť považoval za dôvod pre zamietnutie návrhu na začatie konania.

Záveru súdu prvého stupňa o tom, že aj v prípade pokiaľ by bola na strane navrhovateľa daná aktívna legitimácia mal by nárok len na vydanie bezdôvodného obohatenia v zmysle ust. § 457 Občianskeho zákonníka však nemajú oporu v spise.

Zo zmluvy o splátkovom úvere č. 0263199285, ktorá je súčasťou spisu je jednoznačne zrejmé, že v zmluve je uvedený počet splátok, splatnosť prvej splátky, periodicita splátok a splatnosť splátok ako aj konečná splatnosť úveru, a to označením dátumu 10.09.2011 a rovnako ročná percentuálna miera nákladov - 26,46 %. Predmetná úverová zmluva tak spĺňa náležitosti upravené v ustanovení § 4 ods. 2 Zák. č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, platného v čase uzavretia zmluvy, v dôsledku čoho nie je dôvod, aby boli konštatované dôsledky nespĺnenia náležitosti zmluvy upravené v § 4 ods. 3 cit. zákona, podľa ktorých ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa ods. 2 písm. a/, b/, d/ až j/, k/, l/ poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov.

Vzhľadom na konštatovaný nedostatok aktívnej legitimácie navrhovateľa však táto okolnosť nemá význam pre rozhodnutie vo veci samej.

V odvolacom konaní bola tak úspešná odporkyňa, ktorá by mala v zmysle ust. § 142 ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O.s.p. právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak v súvislosti s odvolacím konaním jej trovy nevznikli, a preto jej neboli priznané.

Rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednohlasne.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.